

Carta a les col·les de sisè (Jaume Cela)

Estimades i estimats, us ho dic sense embuts perquè amb vosaltres es pot parlar amb claredat: el maleït virus ens vol robar algunes coses importants, tot i que encara no podem concretar-les del tot, perquè desconeixem moltes dimensions d'aquesta pandèmia.

Ens roba aquell moment tan emotiu d'acomiar-nos de l'escola on la gran majoria hi heu passat nou anys de les vostres vides. Ens roba la festa que l'escola prepara per totes les generacions que emprenen nous vols. Ens roba llàgrimes i cançons i somriures i nervis i abraçades i dedicatòries als àlbums de fotografies o als llapis de memòria i converses que comencen així: recordes aquell dia...

Ens roba un acte, una festa, però no tot el que hem viscut junts. Heu de saber, i ara deixo que tregui el nas el gat vell que soc, que res acaba del tot i en tot hi ha un començament ple de boires. Memòria i present i futur s'uneixen misteriosament quan vivim una emoció intensa. Amb aquest robatori ens dona una lliçó. Ens recorda que som fràgils, sortosament som fràgils, no estem de tornada de res, per molt que ens pensem que som els reis de tot. Ras i curt: ens necessitem, necessitem rituals per arribar i per marxar. Necessitem l'espatlla del company per plorar o la mà de la companya per avançar amb més confiança i avançar junts. Necessitem els pares i els avis, les mares i les àvies, els germans i les germanes, tan pesats a vegades... i la gent de l'escola, des de la tutora al monitor del menjador o a la persona que cada dia sense fer gaire soroll ens ha deixat la classe ben neta per l'endemà. Som, sobretot, el que anem construint amb els altres.

A hores d'ara no sabem encara què podrem fer després de les vacances del que serà possiblement l'any més estrany de les nostres vides. Sabem, repeteixo, que no hi haurà festa, això sí que ho sabem. Potser no podrem escoltar directament les paraules que us vol adreçar la tutora o el tutor. Segur que us voldrà agrair que amb les vostres necessitats heu donat sentit a les seves vides, perquè un mestre no és res si no està al costat del seu alumne. Segur

que us dirà que poca som si no som amb els altres, si no som capaços de navegar a favor dels altres, que ens cal ser autònoms per dissenyar i defensar el nostre projecte de vida però que en aquest projecte hem de tenir present que no estem sols, que vivim i convivim. S'empassarà les llàgrimes quan us recordi que vau arribar fa molts anys a l'escola i que encara us veu corrent pel pati o mirant interessats una cua de formigues carregades de llavors i que recordarà amb un somriure el dia que en vau fer una de més grossa. Segur que us recomanarà que us interessi el coneixement, que busqueu la saviesa i, sobretot, la bondat. Que no sigueu desagradables, crítics sí, però que sempre defenseu la persona i que expresseu les vostres opinions sense faltar el respecte a aquells que no pensen com vosaltres. Ningú posseeix la veritat de manera absoluta. Que estimeu amb generositat, que us commogui la bellesa i el sofriment dels altres...

I més coses que deixo al tinter perquè no tot es pot expressar amb paraules, però que sabem que hi son, que ho impregnen tot sense que sapiguem dibuixar amb nitidesa els seus contorns. Que no tot està per fer ni tot és possible, que el poeta no té raó en aquest vers tan citat.

Tot això i més coses, us voldran dir els vostres i les vostres mestres i us recordaran que en aquest nou camí que iniciu penseu que la vida us continua esperant, que us esperen totes les ombres i totes les llums i que l'escola sempre serà allí, per si la necessiteu. I que sou únics, irrepetibles.

I bellíssims, que mai ningú us prengui la necessària confiança que heu de tenir en vosaltres mateixos i en el món.

I quan puguem reduir les distàncies serà un bon moment per retrobar-nos i per intensificar encara més aquest vincle que ens uneix per sempre més.

Per tant, maleïda pandèmia, no ens robaràs tot el que hem viscut junts. Hem de posposar la festa per evitar mals majors, una renúncia generosa a favor de tothom, però el record del que hem viscut ens ajudarà a celebrar aquesta renúncia com celebrem la vida.

Molts petons, ara virtuals, però que ben aviat ompliran places i carrers. I els patis de les escoles.